

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 61.944 van 25 september 1996
in de zaak A. 68.960/IV-15.786.**

In zake : de n.v. BRINK'S-ZIEGLER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. CLAES,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Regentlaan 58

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 80.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. BRINK'S-ZIEGLER op 14 mei 1996 heeft ingediend om
de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van
het koninklijk besluit van 4 maart 1996 ter vervanging
van het koninklijk besluit van 27 februari 1992 houdende
regeling van bepaalde methodes voor beveiligd waarden-
vervoer;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 20 juni 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 september 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten F. HENDRICKX en H. CROUX, die loco Advocaat E. CLAES verschijnen voor de verzoekende partij, en van Advocaat B. BRONDERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij het moeilijk te herstellen ernstig nadeel situeert op twee vlakken; dat zij in een hoofdstuk "verlies van vergunning" uiteenzet wat volgt: het bestreden besluit verplicht haar, op straffe van het verlies van haar vergunning als bewakingsonderneming, bij het verstrijken van de 36e maand na de inwerkingtreding ervan te "werken met containers in het kader van een goedgekeurd beveiligingssysteem";

nadien verliest zij dus alle klanten die over geen "beveiligde ruimte" beschikken waar de door haar gebruikte containers gemanipuleerd kunnen worden; indien zij die cliënten dan toch nog verder bedient zal zij haar vergunning verliezen; zij kan het nadeel dat zij daardoor ondergaat niet vermijden vermits zij haar cliënteel geen verplichtingen kan opleggen "die een directe weerslag hebben op de bedrijfsvoering binnen de vestigingen van deze klanten"; een mogelijke vernietiging van de bestreden beslissing kan dit nadeel niet goedmaken omdat zij, in tegenstelling tot haar concurrenten, niet actief is in "gebouwenbewaking en andere veiligheidsactiviteiten", en zij "het gros van haar economische werkzaamheden" niet meer zal kunnen uitoefenen hetgeen "met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid" zal leiden tot het verlies van haar marktaandeel terwijl zij, rekening houdend met de tegenvallende bedrijfsresultaten van de laatste boekjaren, niet over reserves beschikt om dat verlies op te vangen; dat zij, in een hoofdstuk "monopolist bezet de markt", uiteenzet wat volgt: de markt van de waarden-transporten die door een beveiligingssysteem moet worden gedekt is niet elastisch en kan dus niet verschuiven op basis van traditionele economische modellen in die zin dat, als eenmaal een beveiligingssysteem is geïnstalleerd, er geen interesse meer zal zijn om ook nog andere systemen te installeren, zeker niet wanneer dat systeem door de marktleider wordt gepromoot en dat, waar nu de grotere klanten hun waarden door verschillende ondernemingen laten vervoeren, deze klanten niet geneigd zullen zijn nog een tweede parallel systeem te installeren; op die wijze zal zij, doordat een beveiligingssysteem aan de klanten wordt opgelegd, een niet in te halen achterstand oplopen en zal één concurrent een monopoliepositie kunnen uitbouwen; zijzelf zal haar plaats op de markt niet kunnen handhaven, de voortzetting van haar activiteit wordt bedreigd en haar levensvatbaarheid komt in het gedrang; investeringen met het oog op aanpas-

singen zijn "niet verantwoord", omdat het niet uit te sluiten is dat haar beveiligingssysteem op korte termijn "gekraakt wordt" en omdat zij niet voldoende reserves bezit om dergelijke investeringen op zeer korte termijn af te schrijven;

Overwegende vooreerst dat de verzoekende partij haar stelling, dat zij haar vergunning "als bewakingsonderneming" kan verliezen wanneer zij, na verloop van 36 maanden na inwerkingtreding van de bestreden beslissing, nog verder vervoer doet in omstandigheden die niet voldoen aan de vereisten gesteld in het besluit, moet worden genuanceerd in die zin dat zij, naar luid van artikel 27, § 1, tweede lid, en § 3 van het bestreden besluit, het gevaar loopt haar vergunning te verliezen "voor de uitvoering van detailvervoer" en "voor de uitvoering van gemengd vervoer", maar niet voor de andere taken waarvoor zij op grond van de wet op de bewakingsondernemingen erkend is; dat bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel ook acht moet worden geslagen op de omstandigheid dat de verzoekende partij zelf dat nadeel verbindt aan de definitieve regeling waarin het bestreden besluit voorziet, maar dat die regeling pas de door de verzoekende partij gevreesde uitwerking krijgt vanaf 16 maart 1999 -het verstrijken van de termijn van 36 maanden, bepaald in artikel 27, § 1, tweede lid, gedurende welke de vergunninghouders zich kunnen conformeren aan de gestelde voorwaarden- waardoor de door de verzoekende partij geuite vrees voor het voortbestaan van de onderneming herleid wordt tot een zuivere hypothese; dat, in de mate dat de verzoekende partij haar levensvatbaarheid in verband brengt met de vrees om onrendabele investeringen te doen, dit duidelijk niet het gevolg kan zijn van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, maar van de bedrijfsstrategie die de verzoekende partij aanleeft;

Overwegende vervolgens, wat betreft de ernst van het aangevoerde nadeel, dat de verzoekende partij zich blijkens de termen van het verzoekschrift "in essentie (richt tegen) de verplichtingen opgelegd aan het detailtransport van vernietigbare waarden" en het nadeel toespitst op de verplichting om ten laatste vanaf 16 maart 1999 dat vervoer te verrichten vanuit en naar "beveiligde ruimtes" en daarvoor gebruik te maken van containers die deel uitmaken van een beveiligingssysteem dat aan nader bepaalde voorwaarden voldoet; dat die verplichting inderdaad tot gevolg zal hebben dat de verzoekende partij, wil zij haar vergunning behouden, geen waardenvervoer meer zal kunnen verrichten voor klanten bij wie het ophalen en het afleveren van de waarden niet kan gebeuren in de voorwaarden opgelegd door het besluit, maar dat zij door het verlies van dat cliënteel niet benadeeld wordt ten aanzien van concurrerende firma's, vermits die evenmin diezelfde waarden nog zullen mogen verhandelen; dat dit nadeel vrij hypothetisch voorkomt, nu moeilijk kan worden aangenomen dat de klanten, precies om reden van de opgelegde voorschriften die de veiligheid van het transport beogen, er de voorkeur zullen aan geven zelf opnieuw hun waarden te vervoeren;

Overwegende dat, waar de verzoekende partij een nadeel ziet in de sluipende totstandkoming van een monopolie doordat de belangrijkste klanten geneigd zullen zijn het transport toe te vertrouwen aan nog slechts één vervoerder -bij voorkeur aan de marktleider-, zodat zijzelf als minder belangrijke onderneming in de sector ook daardoor een deel van de markt zal zien verloren gaan, dient te worden opgemerkt dat dit nadeel niet zozeer voortvloeit uit de opgelegde verplichting om een beveiligingssysteem te installeren, maar veeleer het gevolg is van de plaats die de verzoekende partij op de markt bekleedt; dat immers, zoals de verwerende partij opmerkt, het bestreden besluit geen specifiek

beveiligingssysteem verplicht stelt zodat de verzoekende partij de mogelijkheid behoudt zich in de door de nieuwe reglementering gewijzigde marktomstandigheden in te schakelen en aldus haar marktaandeel te behouden hetzij door zelf een beveiligingssysteem aan de klanten aan te bieden hetzij door zich aan te sluiten bij een door anderen ontwikkeld veiligheidssysteem;

Overwegende derhalve dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toelaat te besluiten dat de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent; dat de vordering tot schorsing om die reden moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig september 1900 zesennegentig, door de IVE kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.